

**ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ: ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ Β' ΛΥΚΕΙΟΥ**

A. ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Λυσίας, Ὑπὲρ Μαντιθέου §§19-21

[19] Ὡστε οὐκ ἄξιον ἀπ' ὄψεως, ὧ βουλή, οὔτε φιλεῖν οὔτε μισεῖν οὐδένα, ἀλλ' ἐκ τῶν ἔργων σκοπεῖν· πολλοὶ μὲν γὰρ μικρὸν διαλεγόμενοι καὶ κοσμίως ἀμπεχόμενοι μεγάλων κακῶν αἴτιοι γεγόνασιν, ἕτεροι δὲ τῶν τοιούτων ἀμελοῦντες πολλὰ κάγαθὰ ὑμᾶς εἰσιν εἰργασμένοι. [20] Ἦδη δέ τινων ἠσθόμην, ὧ βουλή, καὶ διὰ ταῦτα ἀχθομένων μοι, ὅτι νεώτερος ὢν ἐπεχείρησα λέγειν ἐν τῷ δήμῳ. Ἐγὼ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠναγκάσθην ὑπὲρ τῶν ἑμαυτοῦ πραγμάτων δημηγορῆσαι, ἔπειτα μέντοι καὶ ἑμαυτῷ δοκῶ φιλοτιμότερον διατεθῆναι τοῦ δέοντος, [21] ἅμα μὲν τῶν προγόνων ἐνθυμούμενος, ὅτι οὐδὲν πέπαυνται τὰ τῆς πόλεως πράττοντες, ἅμα δὲ ὑμᾶς ὀρῶν (τὰ γὰρ ἀληθῆ χρηὶ λέγειν) τοὺς τοιούτους μόνους ἀξίους νομίζοντας εἶναι, ὥστε ὀρῶν ὑμᾶς ταύτην τὴν γνώμην ἔχοντας τίς οὐκ ἂν ἐπαρθεῖη πράττειν καὶ λέγειν ὑπὲρ τῆς πόλεως; Ἔτι δὲ τί ἂν τοῖς τοιούτοις ἀχθοισθε; Οὐ γὰρ ἕτεροι περὶ αὐτῶν κριταὶ εἰσιν, ἀλλ' ὑμεῖς.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

A1. α. Να γράψετε τον αριθμό που αντιστοιχεί σε καθεμία από τις παρακάτω περιόδους λόγου και δίπλα σε αυτόν τη λέξη «Σωστό», αν είναι σωστή, ή τη λέξη «Λάθος», αν είναι λανθασμένη, με βάση το αρχαίο κείμενο (μονάδες 3) και να τεκμηριώσετε κάθε απάντησή σας γράφοντας τις λέξεις/φράσεις του αρχαίου κειμένου που την επιβεβαιώνουν (μονάδες 3):

- 1) Ο Μαντίθεος επισημαίνει ότι η ουσία της δοκιμασίας δεν είναι η εξωτερική του εμφάνιση, αλλά οι πράξεις του.
- 2) Ο Μαντίθεος αρνείται ότι αγόρευσε σε νεαρή ηλικία στην Εκκλησία του Δήμου.
- 3) Ο Μαντίθεος ισχυρίζεται ότι σέβεται και ακολουθεί την προγονική παράδοση.

β. Να απαντήσετε τις παρακάτω ερωτήσεις:

1) «... διὰ ταῦτα ἀχθομένων μοι»: Σε ποια φράση του αρχαίου κειμένου αναφέρεται η φράση «διὰ ταῦτα»; (μονάδες 2)

2) «Ἔτι δὲ τί ἂν τοῖς τοιούτοις ἄχθοισθε;»: Σε ποιους αναφέρεται ο Μαντίθεος με την αντωνυμία «τοιούτοις»; (μονάδες 2)

Μονάδες 10

B1. Αφού διαβάσετε το απόσπασμα, να σχολιάσετε σε ποιο βαθμό ο Λυσίας επιτυγχάνει τους σκοπούς του epilόγου (ανάμνηση-παθοποιία). Να τεκμηριώσετε την απάντησή σας με αναφορά σε συγκεκριμένα σημεία του αποσπάσματος.

Μονάδες 10

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Θουκυδίδης, Ἱστορία §§2.40.2-3

Το κείμενο που ακολουθεί είναι από τον Επιτάφιο λόγο του Περικλή, τον οποίο παραθέτει ο Θουκυδίδης με αφορμή την ταφή των νεκρών του πρώτου έτους του Πελοποννησιακού πολέμου.

Οι ίδιοι, εμείς, φροντίζουμε και τις ιδιωτικές μας υποθέσεις και τα δημόσια πράγματα κι ενώ ο καθένας μας φροντίζει τις δουλειές του, τούτο δεν μας εμποδίζει να κατέχομε και τα πολιτικά. Μόνο εμείς θεωρούμε πως είναι όχι μόνον αδιάφορος, αλλά και άχρηστος εκείνος που δεν ενδιαφέρεται στα πολιτικά. Εμείς οι ίδιοι κρίνουμε και αποφασίζουμε για τα ζητήματά μας και θεωρούμε πως ο λόγος δεν βλάπτει το έργο. Αντίθετα, πιστεύουμε πως βλαβερό είναι το να αποφασίζει κανείς χωρίς να έχει φωτιστεί.

Μτφρ. Αγγ. Βλάχος

B2. Ποιες ομοιότητες σε σχέση με τη σημασία του σεβασμού στην προγονική παράδοση μπορείτε να εντοπίσετε ανάμεσα στο παράλληλο και στο πρωτότυπο.

B3. Να χαρακτηρίσετε τις παρακάτω διατυπώσεις ως Σωστές (Σ) ή Λανθασμένες (Λ):

1. Το αρχαιότερο δικαστήριο της Αθήνας ήταν ο Άρειος Πάγος.
2. Σημαντικότερος ρήτορας των συμβουλευτικών λόγων θεωρείται ο Λυσίας.
3. Τα ενθυμήματα είναι άτεχνες πίστεις.
4. Τα πάθη (παθοποιία) υπάρχουν και στην πίστη-απόδειξη και στον επίλογο.
5. Η δοκιμασία γινόταν ενώπιον της Εκκλησίας του Δήμου

Μονάδες 10

B4. Να γράψετε μία σύνθετη ομόρριξη λέξη της Νέας Ελληνικής, για καθεμία από τις παρακάτω λέξεις του αρχαίου διδαγμένου κειμένου: ὄψεως, ἀμελοῦντες, δοκῶ, πέπαινται, κριταί.

Μονάδες 10

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

A1. α. 1) – Σ: Ὡστε οὐκ ἄξιον ἀπ' ὄψεως, ᾧ βουλή, οὔτε φιλεῖν οὔτε μισεῖν οὐδένα, ἀλλ' ἐκ τῶν ἔργων σκοπεῖν·

2) – Λ: ὅτι νεώτερος ὢν ἐπεχείρησα λέγειν ἐν τῷ δήμῳ

3) – Σ: ἅμα μὲν τῶν προγόνων ἐνθυμούμενος

β. 1) Η φράση «διὰ ταῦτα» αναφέρεται στο γεγονός ότι ο Μαντίθεος αγόρευσε σε νεαρή ηλικία στην Εκκλησία του Δήμου (ὅτι νεώτερος ὢν ἐπεχείρησα λέγειν ἐν τῷ δήμῳ).

2) Με την αντωνυμία «τοιούτοις» αναφέρεται στους πολίτες εκείνους που οι ίδιοι οι βουλευτές έχουν παρακινήσει με τη στάση τους να ασχοληθούν με τα κοινά.

B1.

Σ' έναν επίλογο ο ρήτορας επιδιώκει να ανακεφαλαιώσει κάποια γεγονότα στα οποία ήδη αναφέρθηκε για να πετύχει την «ανάμνησιν», να εξάρει ή να μειώσει τη σημασία άλλων, να συγκινήσει τους ακροατές (δικαστές-βουλευτές) με την «παθοποιία», που καταλήγει σε προτροπή ή αποτροπή και τέλος να καταστήσει τους κριτές ευνοϊκούς για τον εαυτό του και δυσμενείς για τον αντίπαλό του.

Στον επίλογο του «ὑπὲρ Μαντιθέου», απουσιάζουν η «ανάμνηση» και η «παθοποιία». Ο λόγος δεν ήταν εκτενής, επομένως ο Λυσίας ίσως θεώρησε πως μια υπενθύμιση ὅσων ἤδη αναλύθηκαν θα ήταν κάτι ἀνώφελο, ἀν ὄχι κουραστικό για τους βουλευτές. Παράλληλα, η απουσία παθοποιίας ταιριάζει με τον τόνο αυτοπεποίθησης ἀπὸ τον ὁποῖο κυριαρχεῖται ο λόγος ἤδη ἀπὸ το προοίμιο καὶ με τὸ ὕφος του Λυσία, ὁ ὁποῖος σε ὅλον τον λόγο ἔχει παραλείψει οτιδήποτε τεχνητό ἢ προετοιμασμένο καὶ ἐπέλεξε νὰ στηριχθεῖ αποκλειστικά στην ἐντύπωση που θα προξενούσε ἡ προσωπικότητα του πελάτη του. Αυτό που κάνει ο ρήτορας εἶναι νὰ εξάρει τους Βουλευτές, οἱ ὁποῖοι ὡς ἐκφραστὲς του πνεύματος τῆς πολιτείας, υπηρέτες καὶ προστάτες του κοινού συμφέροντος, με τὴν ἀνάλογη στάση τους παρακινῶν κάθε πολίτη νὰ ἀσχοληθεῖ με τὰ ζητήματα τῆς πόλεως (ὥστε ὄρων ὑμᾶς...τίς οὐκ ἂν ἐπαρθεῖ πρᾶττειν καὶ λέγειν ὑπὲρ τῆς πόλεως;). Ο Μαντίθεος τελειώνει τὴν ἀπολογία του ὑποβάλλοντας στους βουλευτές μια ρητορική ἐρώτηση που ἰσοδυναμεῖ με ἐντονη ἀρνήση, τὴν ὁποία καὶ αἰτιολογεῖ. Τους λέει ὅτι δεν ὑπάρχει λόγος νὰ δυσανασχετοῦν με τέτοιους πολίτες, τους ὁποῖους οἱ ἴδιοι παρακίνησαν με τὴν στάση τους νὰ ἀσχοληθοῦν με τὰ κοινά, διότι αὐτοὶ τους κρίνουν με τὴν δοκιμασία καὶ ὄχι ἄλλοι (ἔτι δὲ τί ἂν τοῖς τοιούτοις ἄχθοισθε; οὐ γὰρ ἕτεροι.. ἀλλ' ὑμεῖς). Τους ὑμνεῖ λοιπόν, ἀλλὰ καὶ τους θέτει ἐνώπιον τῶν ευθυνῶν τους: ἀν ἀποδοκιμάσουν τὴ φιλοδοξία του, επικρίνουν πρῶτα τον εαυτό τους καὶ ἀκυρώνουν ἔτσι τὸν ρόλο τους. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ μετὰθεση τῆς προσωπικῆς ευθύνῆς στους βουλευτές, ἡ ἰδανική μέθεξι, εἶναι ἀρετὴ του λογογράφου Λυσία. Ἐτσι, ὁ Μαντίθεος ἀσκέι πάνω τους ψυχολογική πίεση, καθὼς οἱ

ΚΥΚΛΟΣ

κριτές δεν μπορούν να αρνηθούν τον καθοδηγητικό τους ρόλο. Η τυχόν απόρριψη της εκλογής του θα αποτελέσει ηχηρή αντίφαση προς την πολιτική τους βούληση.

Άρα, δεν πρόκειται για έναν τυπικό επίλογο. Ωστόσο είναι πρωτότυπος και καταφέρνει να διεγείρει επιθυμητά πάθη στην ψυχή των ακροατών εγκωμιάζοντας τους βουλευτές και γενικότερα καθιστά φανερό στο ακροατήριο ότι είναι ένας καλός άνθρωπος και υποδειγματικός πολίτης.

B2.

Στο διδαγμένο, ο Μαντίθεος αναφέρει ότι αναγκάστηκε να αγορεύσει ενώπιον του δήμου σε νεαρή ηλικία υπερασπιζόμενος το συμφέρον της οικογένειάς του. Παραδέχεται ότι αυτή του η πράξη ενείχε μια δόση υπερβολικής φιλοδοξίας «Ἐγὼ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἠναγκάσθην ὑπὲρ τῶν ἑμαυτοῦ πραγμάτων δημηγορήσαι, ἔπειτα μέντοι καὶ ἑμαυτῶ δοκῶ φιλοτιμότερον διατεθῆναι τοῦ δέοντος|» η οποία όμως πηγάζει από το παράδειγμα των προγόνων του που υπηρετούσαν πάντα την πόλη «ἄμα μὲν τῶν προγόνων ἐνθυμούμενος».

Στο παράλληλο κείμενο, ο Περικλής, με αφορμή την ταφή των νεκρών του πρώτου έτους του Πελοποννησιακού πολέμου, προκειμένου να εξάρει την προσφορά των πεσόντων, αναφέρεται στη συμμετοχή στα κοινά η οποία είναι ηθική επιταγή για κάθε πολίτη. Αναφέρει ότι ο πολίτης που δεν ασχολείται με τα πολιτικά δεν είναι απλώς «φιλήσυχος», αλλά «άχρηστος». Επομένως, η πολιτική δραστηριότητα είναι η πεμπτουσία του Αθηναίου πολίτη.

Μέσω της σύγκρισης των δυο αποσπασμάτων καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι το παράλληλο κείμενο (προγενέστερο του λόγου του Μαντίθεου) επιβεβαιώνει την προγονική παράδοση, την οποία επικαλείται ο ομιλητής, ότι δηλαδή στην πόλη της Αθήνας η ενασχόληση με τα κοινά και τη δημόσια ζωή παράλληλα με τις ιδιωτικές υποχρεώσεις, συνιστά το κριτήριο για να χαρακτηριστεί κάποιος ως άξιος πολίτης. Ο Μαντίθεος είναι ένας τέτοιος πολίτης.

B3. 1.Σ, 2.Λ, 3.Λ, 4.Σ, 5.Λ

B4.

πρόσοψη- υποψία – καχυποψία

παραμελώ – μεταμέλεια – επιμελητής

ένδοξος – δοξολογία – παράδοξο

αναπαυτικός – ανάπαυλα – κατάπαυση

ανακριτικός – αδιάκριτος – πρόκριση

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΘΕΜΑΤΩΝ,

ΕΛΕΝΗ ΦΑΙΤΟΥ

ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ

Β. ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Ισοκράτης, Περί αντιδόσεως, §§220-221

Ο Ισοκράτης επιχειρεί να επαναπροσδιορίσει τη σχέση δασκάλου και μαθητή, ασκώντας έμμεση κριτική στους υπόλοιπους σοφιστές της εποχής του. Ενώ πολλοί κατηγορούσαν τους σοφιστές ότι ενδιαφέρονται μόνο για τα δίδακτρα, ο Ισοκράτης υποστήριξε ότι δεν παραπλάνησε ποτέ τους υποψήφιους μαθητές του με υποσχέσεις για γνώσεις που δεν θα μπορούσε να τους μεταδώσει.

οἶμαι γὰρ δήπου τοῦτό γε πάντας γινώσκειν, ὅτι σοφιστῆ μισθὸς κάλλιστός ἐστι καὶ μέγιστος, ἦν τῶν μαθητῶν τινες καλοὶ κάγαθοὶ καὶ φρόνιμοι γένωνται καὶ παρὰ τοῖς πολίταις εὐδοκιμοῦντες· οἱ μὲν γὰρ τοιοῦτοι πολλοὺς μετασχεῖν τῆς παιδείας εἰς ἐπιθυμίαν καθιστᾶσιν, οἱ δὲ πονηροὶ καὶ τοὺς πρότερον συνεῖναι διανοουμένους ἀποτρέπουσιν. ὥστε τίς ἂν ἐν τούτοις τὸ κρεῖττον ἀγνοήσειεν, οὕτω μεγάλην τὴν διαφορὰν τῶν πραγμάτων ἔχόντων; ἴσως οὖν ἂν τις πρὸς ταῦτα τολμήσειεν εἰπεῖν ὡς πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὰς ἀκρασίας οὐκ ἐμμένουσι τοῖς λογισμοῖς, ἀλλ' ἀμελήσαντες τοῦ συμφέροντος ἐπὶ τὰς ἡδονὰς ὀρμῶσιν. ἐγὼ δ' ὁμολογῶ καὶ τῶν ἄλλων πολλοὺς καὶ τῶν προσποιουμένων εἶναι σοφιστῶν ἔχειν τινὰς τὴν φύσιν ταύτην.

Λεξιλόγιο:

οἶμαι: νομίζω.

εὐδοκιμῶ: Φημίζομαι.

κάγαθος: Έντιμος.

φρόνιμος: Σώφρων.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Γ1. Να μεταφράσετε στη Νέα Ελληνική το απόσπασμα «**Οἶμαι γὰρ δήπου ... τῶν πραγμάτων ἐχόντων**».

Μονάδες 20

Γ2. Με ποιους τρόπους σύμφωνα με τον Ισοκράτη η συμπεριφορά και η κοινωνική κατάταξη των μαθητών επηρεάζουν το επάγγελμα του σοφιστή και ποιοι παράγοντες επηρεάζουν την αποτυχία ορισμένων μαθητών παρά τις προσπάθειες του δασκάλου;

Μονάδες 10

Γ3α. Να γράψετε τους ονοματικούς τύπους που ζητούνται.

Πάντας: Τη δοτική ενικού αριθμού στο θηλυκό γένος,

κρεῖττον: Τον ίδιο τύπο στον υπερθετικό βαθμό του επιρρήματος.

φύσιν: Τη γενική του ενικού αριθμού.

κάλλιστός: Την αιτιατική ενικού αριθμού του συγκριτικού βαθμού στο ίδιο γένος και αριθμό.

τινάς: Την ονομαστική πληθυντικού αριθμού του ουδετέρου γένους.

Μονάδες 5

Γ3β. Να γράψετε τους ρηματικούς τύπους που ζητούνται.

γένωνται: Το γ' πληθυντικό πρόσωπο της οριστικής Μέλλοντας στην ίδια φωνή.

μετασχεῖν: Το απαρέμφατο του Ενεστώτα στην ίδια φωνή.

ὑποτρέπουσιν: Το β' πληθυντικό πρόσωπο της οριστικής Αορίστου Α' στην ίδια φωνή.

είπειν: Το γ' ενικό πρόσωπο της ευκτικής του Παρακειμένου της Μέσης Φωνής.

ὀρμῶσιν.: Το β' ενικό πρόσωπο της προστακτικής του Παθητικού Αόριστου Α'.

Μονάδες 5

Γ4α. Να προσδιορίσετε την κύρια συντακτική λειτουργία των υπογραμμισμένων λέξεων του κειμένου:

γιγνώσκειν: είναι στο

εὐδοκιμοῦντες: είναι στο

εἰς ἐπιθυμίαν: είναι στο

τῶν ἄλλων: είναι στο

τῶν προσποιομένων: είναι στο

Μονάδες 5

Γ4β. «ἴσως οὖν ἂν τις ... τὴν φύσιν ταύτην». Να διακρίνεται τις δευτερεύουσες ονοματικές προτάσεις και να αναγνωρίσετε το είδος τους.

Μονάδες 5

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Γ1. Γιατί νομίζω πιθανόν ότι όλοι γνωρίζουν αυτό, ότι δηλαδή (ένας) σοφιστής έχει τον καλύτερο και μεγαλύτερο μισθό, αν κάποιος από τους μαθητές (του) γίνουν καλοί και έντιμοι και σώφρονες και είναι δημοφιλείς κατά την κρίση των πολιτών, γιατί οι τέτοιου είδους εμπνέουν πολλούς στην επιθυμία να μετάσχουν στην εκπαίδευση, οι κακοί όμως αποτρέπουν ακόμα και αυτούς που νωρίτερα σκέφτονταν να (μας) συναναστραφούν (να γίνουν μαθητές μας). Επομένως ποιος θα αγνοούσε το καλύτερο σ' αυτά, όταν τα πράγματα έχουν τόσο μεγάλη διαφορά; Ίσως λοιπόν κάποιος θα τολμούσε σ' αυτά να πει ότι πολλοί από τους ανθρώπους εξαιτίας της έλλειψης κυριαρχίας δε μένουν πιστοί στη λογική, αλλά αφού παραμελήσουν το συμφέρον ορμούν (πέφτουν με τα μούτρα) για τις ηδονές. Εγώ λοιπόν παραδέχομαι ότι και πολλοί από τους άλλους και κάποιος από αυτούς που προσποιούνται ότι είναι σοφιστές έχουν το χαρακτήρα αυτό.

Γ2. Σύμφωνα με τον Ισοκράτη, η επιτυχία των μαθητών αποτελεί την ύψιστη ανταμοιβή και την καλύτερη διαφήμιση για έναν σοφιστή «σοφιστή μισθός κάλλιστός ἐστι καὶ μέγιστος», καθώς η ανάδειξή τους σε ενάρετους «καλούς κάγαθους» και αξιοσέβαστους πολίτες προσελκύει νέους μαθητές «πολλούς μετασχεῖν τῆς παιδείας εἰς ἐπιθυμίαν καθιστάσιν», ενώ η αποτυχία τους λειτουργεί αποτρεπτικά για το κοινό «οἱ δὲ πονηροὶ καὶ τοὺς πρότερον συνεῖναι διανοομένους ἀποτρέπουσιν». Ωστόσο, η αποτελεσματικότητα της διδασκαλίας συναντά συχνά εμπόδια από την ανθρώπινη φύση. Συγκεκριμένα, η αποτυχία ορισμένων μαθητών αποδίδεται στην ακρασία,

δηλαδή από την έλλειψη αυτοκυριαρχίας «διὰ τὰς ἀκρασίας οὐκ ἐμμένουσι τοῖς λογισμοῖς» και στην τάση τους να παραμελούν την λογική τους λόγω των πρόσκαιρων ηδονών «ἀλλ' ἀμελήσαντες τοῦ συμφέροντος ἐπὶ τὰς ἡδονὰς ὀρμῶσιν». Επομένως, Ο Ισοκράτης προσπαθεί να αποδείξει το γεγονός ότι η παιδεία δεν μπορεί πάντα να κατανικήσει τις εγγενείς αδυναμίες των ανθρωπίνων χαρακτηριστικών «ἐγὼ δ' ὁμολογῶ καὶ τῶν ἄλλων πολλοὺς καὶ τῶν προσποιουμένων εἶναι σοφιστῶν ἔχειν τινὰς τὴν φύσιν ταύτην».

Γ3α. πάση, κράτιστα, φύσεως, καλλίω ή καλλίονα, τινὰ ή ἄττα

Γ3β. γενήσονται, μετέχειν, ἀπετρέψατε, εἰρημένος, -η, -ον εἶη, ὀρμήθητι

Γ4.

γιγνώσκειν: είναι ειδικό απαρέμφατο ως αντικείμενο στο οἶμαι

εὐδοκιμοῦντες: είναι κατηγορηματική μετοχή σε θέση Κατηγορουμένου στο γένωνται

εἰς ἐπιθυμίαν: είναι εμπρόθετος της αναφοράς στο καθιστᾶσιν

σοφιστῆ: είναι δοτική προσωπική κτητική στο μισθός

τῶν προσποιουμένων: είναι επιθετική μετοχή και γενική διαιρετική στο τινὰς

Γ4β.

Πρώτη Δευτερεύουσα ονοματική πρόταση:

«ὡς πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὰς ἀκρασίας οὐκ ἐμμένουσι τοῖς λογισμοῖς, »

Εἶδος: Δευτερεύουσα ονοματική Ειδική πρόταση.

Εισαγωγή: Εισάγεται με τον ειδικό σύνδεσμο «ὡς», εκφέρει υποκειμενική γνώμη/άποψη.

Εκφορά: Εκφέρεται με οριστική «οὐκ ἐμμένουσι» που δηλώνει το πραγματικό γεγονός.

Συντακτικός ρόλος: Λειτουργεί ως αντικείμενο στο τελικό απαρέμφατο «εἰπεῖν» της Κύριας πρότασης.

Δεύτερη Δευτερεύουσα ονοματική πρόταση

«ἀλλ' ἀμελήσαντες τοῦ συμφέροντος ἐπὶ τὰς ἡδονὰς ὀρμῶσιν».

Εἶδος: Δευτερεύουσα ονοματική Ειδική πρόταση.

Εισαγωγή: Συνδέεται παρατακτικά με το σύνδεσμο «ἀλλ'» και εισάγεται με τον ειδικό σύνδεσμο «ὡς», εκφέρει υποκειμενική γνώμη/άποψη.

Εκφορά: Εκφέρεται με οριστική «ὀρμῶσιν» που δηλώνει το πραγματικό γεγονός.

Συντακτικός ρόλος: Λειτουργεί ως αντικείμενο στο τελικό απαρέμφατο «εἰπεῖν» της Κύριας πρότασης.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΘΕΜΑΤΩΝ,
ΜΑΝΩΛΑΚΑΚΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ,
ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ